

ЗАЩО НАПРАВИХ ТОВА ИЗСЛЕДВАНЕ

От години изследвам живота на българите. Няколко пъти започвам книга за съвременните проблеми и пътя за преодоляването им. Колебанието ми се дължи на това, че страната ни е малка и е силно зависима от влиянието на великите сили. В крайна сметка обичта ми към България надделя.

Реших да застана срещу предвижданията за крах на страната. Ние, българите, сме корав народ и сме се справили с какви ли не затруднения. Разчитам, че и сега ще проумеем проблема и ще го преодолеем подобаващо.

Страната ни е член на ЕС. От това произтичат редица ангажменти и задължения, които често не съвпадат с нашата народопсихология. Правителствата ни отчитат, че за България е изгодно членството ни в съюза. Притесняват ме фактите, че вече 13 години продължаваме да сме най-бедната страна в ЕС – с 3,4 млн. бедни хора. Напусналите страната ни около 2 млн. емигранти са изключително тежка равностметка. Задавам си въпроса: ако не бяхме член на ЕС щеше ли страната ни от 9 млн. да намалее до под 7 млн. жители?

Българинът очаква да получи от своето членство в ЕС по-добър и по-качествен живот и устойчиво развитие. Това е новата европейска мечта.

Тя се корени в усещането за повече справедливост и благоденствие за мнозинството, за мир и сигурност. Когато България влезе в ЕС, много хора бяха заразени от тази велика идея. Това бе усещане, породено от деформациите в практическото осъществяване на социалистическия идеал. Получи се разрыв между очакваното и реалното.

Досега европейската идея не успя да прерасне в духовно-идеологическа и политическа парадигма. Българите не бяха информирани, че европейската мечта е основана на различен набор от разбирания за свободата и качеството на живота, че тя е насочена към свободното време и времето за духовно израстване, че се основава на запазване на културната идентичност. Европейската мечта е насочена към колективната отговорност и глобалното съзнание. Европейците са наясно с идването на нещо ново и дръзко и че целият свят ги наблюдава. Европа се превръща в гигантска лаборатория и експериментално поле за преосмисляне на усилията за преустройство на човешките институции в глобалната епоха. На Маргарет Тачър принадлежи мечтата: „Нека Европа да е семейство от нации, които все по-добре се разбират помежду си, все повече се харесват, правят все повече неща заедно, но които ценят своята национална идентичност не по-малко от общата ни европейска кауза.“

Но заедно с това настъпва и разочарованието от безнадеждното затъване на Европа в пороците на либералната демокрация, чиято легитимност все по-категорично се обвързва с ненаситната алчност на върхушка, превърнала се в бастион на социалната несправедливост. Тази върхушка няма друг бог, друга цел освен размерите на богатството, което се отнема от неговите създатели. Изобилието започва да ражда мизерия. Задълбочава се пропастта между богатството и бедността. Социалната несправедливост достига чудовищни размери и форми (вж. „Корупцията в ЕС“, Н. Скарлатов).

Здравомислещите почувстваха липсата на цивилизация, която разглежда високата производителност на труда като условие за по-голяма социална справедливост и използване на науката, културата и техниката за целите на мира и общото благоденствие. Става все по-ясно, че същността на проблема не е в това постоянно да се увеличава размерът на националното богатство, а дали, като се увеличи четири или повече пъти, мнозинството ще продължава да живее в недоимък. Всичко това даде тласък на вълна от недоволство и съпротива. В световен мащаб назряват условия за решителна борба срещу богатите и могъщите, които застрашават човечеството с настъпление на насилието и несправедливостта.

Неолиберализмът отдавна се компрометира. Днес крайно бедните са 700 милиона, а безработните – над 800 милиона. 20% от населението на света разполагат с 80% от общите блага. В същото време 1,2 милиарда души живеят с по-малко от 1 долар на ден. 100 мултимилардери имат лично богатство, което е по-голямо от БВП на много държави, чието население в огромната си част гладува. Петдесетте най-големи транснационални компании притежават основните фондове на света. Днес живеем в един ирационален свят, в който 8 души притежават половината от световното богатство, приходите на най-бедните 10% в света са се увеличили с по-малко от 3 долара на година през периода 1988–2011 г., докато при най-богатите, които са 1% – с цели 182 пъти повече! Този свят е опакован с фалшив блясък, с осквернени до крайност красиви послания като демокрация, свобода, права, законност, равенство.¹

Обстановката в България е огледална на световната.

Задушаването на ЕС е в геополитическите проекти на САЩ. Не можем да допуснем, че най-големият конкурент на САЩ ще бъде обичан. България ще понесе всичките негативи на това противопоставяне и дори в по-голяма степен поради голямото влияние на САЩ в политическия живот на страната и положителното отношение на народа към Русия.

Проектът на големия геополитик Кисинджър предвижда „да не допусне превръщането на Европа в регион с мощен статут“. Той е „за разрушаването на евросъюза“.

Идеалите на ЕС са обречени, защото попаднаха в ръцете на неподготвени и недостойни лидери. Сега Европа е в застои и преживява тежки моменти. Безспорен факт за това е излизането на Великобритания от съюза (вж. „Корупцията в ЕС“, „Корупцията във Вишеградската четворка“, „Корупцията в България и Румъния“, Н. Скарлатов).

А ние, огромното мнозинство от населението на страната, се надяваме да се отстояват изконните ни възделения като хуманизъм, съзидание, социална справедливост, благоденствие за всички, благоразумие, милосърдие, благородство на духа и т.н., чрез които сме оцелели като нация и които ще завещаем на идните поколения.

В ЕС пълзи обезценяване на автентичните европейски ценности като демокрация, свобода и равенство, справедливост, хуманизъм, благородство на нравите и ги лишава от реално съдържание. На много места недостойни хора узурпират икономическата, политическата, социалната и духовната власт. Така най-светлите идеи и ценности престават да съществуват.*

Европейците имат нужда от устойчива ценностна ориентация като израз на трайна жизнена потребност за реализация на основните материални и духовни приоритети на личността и на обществото като цяло. В това се състои и същността на понятието ценност.

Мярката за ценност не е цената на придобитите богатства и привилегии за сметка на мизерията и оскверняването на човешкото достойнство на милиони хора. Това е духовна разруха.²

Обективна представа за ценностите получаваме от управляващите страната ни. От техните решения и действия. Дали те изразяват грижа за достойнството на нацията, за нейните идеали, за сигурността ѝ, за социална политика, насочена към създаване на условия за благоденствие за мнозинството от населението, за гарантиране на равнопоставен достъп до качествено здравеопазване, образование, за спокойни старини, за възможности за достойна професионална и трудова реализация на младите хора, за сигурност на живота, честта и имота на гражданите, за свобода на съвестта и словото? Или нас ни управляват управлявани от външни фактори, хора, чиито политически морал, икономически

* Капка Тодорова в книгата си „Време е отново да решим европейци ли сме“ прави равностойна за... ползите от членството ни в ЕС („24 часа“, 6 януари 2017, с. 13). Член-кореспондентът на БАН проф. Иван Ангелов засяга същия проблем в друг контекст („Къде всъщност щяхме да бъдем, ако не бяхме в ЕС“, в-к „Земля“, 6 януари 2017 г., с. 8). Той очаква отговор от виновните за сегашното състояние на страната с въпроса: „Щеше ли да се случи този социално-икономически погром над България, ако не бяхме в НАТО, ЕС, СТО и други западни институции?“

С тази тревога е пропит и анализът на Атанас Семов и публикацията му „10 години в ЕС: Защо да не си кажем истината?“ („Стандарт“, 16 януари 2017, с. 11).

интереси, геополитически амбиции са насочени срещу националните ни интереси?

Да погледнем доклада от април 2013 г. на еврокомисаря Йоханес Хан, който отговаря за разширяването на ЕС. Той изтъква, че едно от условията „Европейският съюз да оцелее и да се радва на едно сигурно и стабилно бъдеще е създаване на България без българите“.

Не е необходимо да сме много умни, за да преценим, че казаното от Хан представлява една откровена истина. Тази истина се разминава с нашата ценностна система, с ценностите на мнозинството от българския народ, който иска да съхрани изконните си ценности, формирани през столетията и отстоявани с цената на безброй прояви на саможертва и подвизи. Съвсем разбираемо е, че ценностите формират сложен жизнен казус с коренно различен изход, който се покрива с целта на живота ни.

Ние сме против и не приемаме безразличието на европейските народи, които гледат как народът ни се стопява, без да окажат и най-малка помощ. На практика те очакват безчувствено превръщането ни в номади без историческа памет, без национално достойнство, лумпенизирането ни до краен предел, за да се откажем със слугинска покорност от суверенитет, да абдикираме от националното си достойнство и да предоставим без съпротива територията си на чуждо разположение. Това в повечето случаи се определя от интелектуалния статус на индивида и мантилетата му.

Българите са болезнено чувствителни към социалната несправедливост, моралната разпуснатост, неразумния хедонизъм (бохемски начин на живот), които се поощряват като признак на „освободения дух“, комерсиализацията на културата и изкуството – като норма на пазарната икономика, от която се хранят само привържениците на неолибералния мултикултурализъм.

Всъщност истинската опасност за ЕС произтича от корумпираните политици, узурпирали европейската идея и нейните ценности, за да ги подчинят на престъпните си цели. В това българите виждат жестоко посегателство върху добродетелната и облагородена през вековете собствена ценностна матрица. Разрушавайки я, новите „демократи“ ввличат част от населе-

нието в разрушителна и грабителска истерия, за да ги превърнат в съучастници в разграбването на сътвореното от поколенията национално богатство (вж. „Корупцията в България и Румъния“, Н. Скарлатов).

Българите никога не са се примирявали и няма да се примирят с използването на европейската идея за престъпни цели. При това не става дума само за явления, които се наблюдават в постсоциалистическите страни, след като им бе наложена нежелана от мнозинството от населението обществена система, която по всеобщо убеждение не е нищо друго освен възвръщане на един отхвърлен с цената на хиляди човешки жертви див капитализъм. В тази обстановка народът ни трябва да оцелее и да съхрани духовната си идентичност.

Причината за критичното отношение на българите към т.нар. *европейски ценности* се корени в това, че противно на очакванията си българският народ все по-често и по-остро се сблъсква с постоянно задълбочаващата се пропаст между бедността и богатството, с прояви на безумно и разрушително използване на природните ресурси и превръщането на обществото в пирамида с една шепа паразити на върха и милиони бедни, лишени от елементарни условия за достоен живот на дъното.

Всичко това предполага преоценка на основните проблеми с фундаментално значение за бъдещето на нацията ни, за разумността на решенията и действията на управляващите, за оцеляването и за неговата цена, за хуманистичната мисия на културата, за революцията на духа.

Това подхранва решимостта за радикално обновление в развитието на страната, за да се смени и посоката, в която се движим. От национален, от български интерес е потребителската парадигма, доминираща сега в европейското социално-икономическо пространство и привнесена в нашето общество, да се замени с нов обществен ред, основан на социална справедливост, на създанието и човеколюбието. В резултат на това хуманизмът ще се утвърди като движение, съсредоточено в човека, който се явява източник и цел на прогреса. Дори само осъзнаването на тази необходимост е достатъчно сериозно доказателство, че човешкият разум се пробужда за светли бъднини. Новият общест-

вен ред трябва да обедини най-доброто от досегашните политически системи в ефективна синергия.

Време е да проумеем, че е застрашена ценностната ни система, да проумеем накъде върви България. Съпътстват ни голям демографски проблем, висока смъртност, емиграция, бедност, ниски заплати, неграмотност, изоставена наука, лошо здравеопазване, слаба икономика и т.н.

Това не е черногледство! Добрите неща които се правят в страната, не са достатъчни, за да се измъкнем от коварната хватка. Не е никак пресилено. Не случайно еврокомисарят по регионалната политика на ЕС Йоханес Хан в свой доклад със заглавие „България след българите“ на конференцията „Проблеми на демографската политика в ЕС“ в Брюксел (април 2013) казва категорично: „Ще ви го кажа директно – до четиридесет години България ще изчезне, българите ще изчезнат като народ и този процес е необратим. Ние не можем да го спрем.“³

Документът е заведен в архива на МС на 23 април 2013 г. Въпреки това реакции няма. Това е ярък пример какви са институциите у нас и на кого служат.

Очаквам докладът на еврокомисар Хан да възбуди същото негодувание и възмущение у вас, каквото възбуди у мен. Разчитам на защитните рефлексии на нашия народ да излезем от това бедствено положение, да си отворим очите най-после.

Не без основание еврокомисарят Йоханес Хан в своя доклад прави анализ на демографската криза в страната. Той казва, че ще засегне особено болезнено българските си колеги, но ние няма как да си затворим очите пред действителността, такава, каквата е, ако искаме Европейският съюз да оцелее и да се радва на едно сигурно и стабилно бъдеще. Той предупреждава, че ако не вземем необходимите мерки, не след дълго можем да се сблъскаме с подобен доклад, но вече със заглавие „Европа след европейците“. За какво става въпрос?

Комисар Хан казва: „Малцина сте наясно, че населението на България се топи с огромна скорост. Във времена, когато усилено се говори за пренаселеността на света като цяло, за недостига от ресурси, необходими за задоволяването нуждите на човечеството, България представлява едно, меко казано, странно изклю-

чение. За съжаление това изключение се намира в границите на Европейския съюз и ние трябва много внимателно да изследваме демографските процеси, протичащи в тази държава, и да си направим необходимите изводи. Можем да се поучим от него.

Уникалното е, че изчезването на българите се дължи не на война, бедствия, епидемия или геноцид, а на изцяло икономически, политически и социални особености в тяхната народопсихология. Българите – по това, което наблюдаваме – се характеризират като изключителни егоисти и индивидуалисти, така да се каже, самотни търсачи на лично щастие. Това е силно изразено у техните политици и бизнесмени. Те са крайни демагози и популисти, целящи да се доберат до властта, за да могат да се отдадат на корупция и да разпродадат богатствата на държавата срещу някакъв процент. В стремежа си към бързо забогатяване те надвишиха многократно позволената скорост, изстисквайки безмилостно силите, живота и здравето на своите съграждани. В резултат получиха едно болно, застаряващо население, а младата част от българите преобладаващо свързват щастието с възможността да емигрират и да се устроят в друга държава. В резултат на това населението на България през последните 23 години е намаляло с 1 600 000 души [2013 г.] и не се вижда начин този процес да бъде спрял.

Почти всички можещи и знаещи българи търсят начин да емигрират, а и не само те, хората от малцинствата също. България за последните години е загубила близо 260 000 жени в детеродна възраст. В страната живеят предимно пенсионери, които нямат нито силите, нито възможността да се противопоставят решително на пагубната политика на своите управници. Оказа се, че българите не могат да излъчат от средите си хора, които наистина да милеят за държавата и бъдещето на нейните граждани. Процесите в България не биха могли да бъдат обърнати дори и по насилствен, революционен път просто защото липсва необходимото количество млади, мислещи хора. Те предпочитат емиграцията. Българите изчезват поради загубата на вяра в собствените си възможности и значимост, те губят желание за живот, не виждат смисъл, обзети са от стрес, страх и апатия.“

Авторът, загрижен за интересите на ЕС, обяснява своето виждане по въпроса. Той казва: „В лицето на България ЕС има територия в рамките на съюза, която стремително се обезлюдява. Територия, която е стратегическа не само от геополитическа гледна точка, но и от климатична. Защото изследванията сочат, че въпреки глобалните промени на климата, които се очакват, територията на България ще представлява едно уютно място за живеене, слабо засегнато от промените в сравнение с останалите части на съюза. Тук искам да предупредя, че едно такова обезлюдяване няма да остане незабелязано от другите глобални сили и тази територия надали ще остане за дълго ненаселена, особено като се има предвид стремглавото нарастване на населението на Земята. През отминалия месец в-к „Милиет“ публикува скандална карта на „Нова Турция“, където една голяма част от територията на България, която вече е територия от Европейския съюз, е обозначена като турска. Убеден съм, че подобно действие нямаше да бъде възможно, ако нямаше демографска криза в България. Все повече руснаци си купуват имоти на територията на България, което също е обезпокоителен знак за нас. И не на последно място – нашите партньори от САЩ преди време открито обявиха, че ромите са бъдещето на България, и усилено работят с този етнос, който е с предимно младежки състав, като не е тайна, че по този начин си гарантират, че бъдещото население на тази територия ще бъде настроено проамерикански и ще защитава техните интереси на Балканите. (Съботяните от Варненско ходят на подготовка в САЩ по 1–2 години и се връщат да проповядват между циганите.)

Комисар Хан старателно разграничава интересите на САЩ от тези на ЕС за България.

Общо взето, почти няма държава – както от глобалните играчи, така и от съседните на България страни, която да не си сочи зъбите и да не си прави сметки как да приобщи тази територия към себе си било чрез създаване и подпомагане на собствено малцинство в тази територия, било чрез приобщаването на ромския етнос към своите интереси.

Хан призовава да се действа в интерес на ЕС, защото на българите не може да се разчита, те изчезват от игралната маса. Една

част се разпиляват, други измират. Няма смисъл нито да ги подпомагаме, нито да им отпусваме пари от еврофондовете, тъй като те отиват в джобовете на управляващите и техните приближени, и ефектът върху цялостното състояние на държавата е дори отрицателен, защото обезверени от несправедливостта и беззаконието, все повече българи решават да емигрират.

Хан продължава в своето изложение: „Ако обаче българите не намират сили и воля да се борят за своята държава, ако са готови да я напуснат и да я изоставят без жал, без дори най-малък опит за съпротива, ние не бива да допускаме да изгубим територията ѝ. Затова предлагам следното: да създадем програма за заселване на територията на България с европейски граждани от останалата част на съюза. И сега имаме европейски граждани, които си купуват имоти в България, но се сблъскват с беззаконието, царящо в страната, и бързо-бързо се отказват от това свое начинание. Хан смята, че те трябва да ги подпомогнат в техните усилия и да популяризират България като подходящо място за заселване и бягство от напрегнатия живот в Западна Европа, като субсидират всеки, който реши да потърси там своя нов дом. „Смятам, че на всяка държава може да бъде отпусната квота за брой лица, желаещи да се заселят на територията на България, като тези хора бъдат подпомогани от нас да се включат в местното управление, за да могат да променят ситуацията към по-добра за евросъюза“, казва той [например в момента постоянно живеещите в България британци доближават 10 000 души].

Хан е категоричен: „Територията на България има голям потенциал за развитие както в сферата на земеделието, така и в сферата на туризма, но за да се случи това, управлението на страната трябва да бъде отнето от ръцете на олигархичната българска върхушка, което няма да бъде трудно, ако успеем да заселим там десет милиона европейци, които да създадат своя партия, която чрез избори да поеме властта по един мирен и демократичен начин. Българите, които пожелаят, ще могат да се завърнат в територията си, те няма да ни пречат.“

Комисар Хан е убеден, че българите нямат нужда от държава, те си имат история, с която да се гордеят. Така вижда той Бълга-

рия след българите, ако има желание да се задържи територията им в рамките на евроръюза.⁴

Докладът на комисар Хан не остава без последствия. Седем години по-късно през юни 2020 г. ООН прави същия извод за България. Според прогноза на ООН: България е застрашена от изчезване.⁵ След още 60 години населението на България ще бъде наполовина спрямо 1990, няма да има кой да лекува хората в страната, а самата тя ще бъде застрашена от изчезване. Бъдещето на България изглежда така: едно застаряващо население без медицински лица и болногледачи, които отдавна са емигрирали в по-богати държави. Според прогнозите през 2080 г. България ще има население едва 4,8 милиона души. Това са почти половината от близо 9-те милиона, населявали страната през 1990 г.

Така „Ди велт“ описва прогнозите за бъдещето на България в статията, озаглавена „Последният да загаси лампата“. Изданието се позовава на прогнозите на ООН, според които населението на шест държави в ЕС – трите балтийски републики (Литва, Латвия, Естония), Румъния, България и Хърватия, ще се срина наполовина до 2080 в сравнение с 1990 г. Шестте държави са заплашени от изчезване, пишат от „Ди велт“ и допълват, че те са изгубили 20% от населението си от промените насам.

Обезпокоително е и интервюто на бившия гръцки министър на финансите в правителството на Алексис Ципрас проф. Янис Варуфакис. Той казва: „Гърция е жива, България е мъртва.“ „Това е моето твърдение, ние живеем и се борим, вие умираме и не сте способни да се повдигнете. Вашите площади са пусти като земите ви, а нашите площади са пълни с хора, желаещи да се борят. Вие чакате да дойде някой да ви спаси, ние полагаме усилия сами да се спасим. При вас дори за протест са необходими хора с пари, които да го организират, при нас е нужна само каузата. Ние искаме да живеем, вие искате да печелите, затова ние ще живеем, а вие ще изчезнете, като в най-добрия случай се стопите по света. Вие в България сте свикнали само да наблюдавате и да изпълнявате, но не и да участвате и направлявате политическите процеси.“⁶

За гръцкия референдум през 2015 г. Варуфакис казва: „Слушам въпросите ви и за пореден път се убеждавам, че наистина би

било страшно, ако допуснем да ни превърнат в българи. Главите ви са пълни с неолиберални мантри, мисленето ви е парализирано, а кръгозорът ви като на кон с капаци гледа само натам, накъдето го водят...”

Докладът на Хан, прогнозата на ООН за България и интервюто на проф. Варуфакис бяха една от причините да напиша тази книга със скромната надежда, че ще добавя своя дан към всички, които негодуват и се борят срещу случващото се в България. Необходимо е общ народен фронт срещу проблемите, за да спасим България. Необходима е промяна на политическата система с нова по-добра и перспективна! Светъл лъч в тази посока са протестите през 2020 г. Основно участват младите хора от първите поколения след промените. Това са нови хора с ново, съвременно разбиране за живота. Те дават надежда, че живеят и националният ни инстинкт за самосъхранение са още живи. Борбата за оцеляването на българите и България е започнала. Аз се присъединявам към нея.

В тази книга разкривам причините, довели до тази демографска криза, до бедността, неравенството и огромната корупция, и давам скромния си принос за излизане от това положение. На много места в изследването статистическите данни доскучават, но без тях не може да стане ясно докъде са стигнали проблемите.

Не може да сме спокойни след подобни истини! Не може и не бива!

Душата ми е напрегната. Препрочитам казаното от чужденците и преценявам всяка дума. Искам да противопоставя контрааргументи, но се снишавам, защото не намирам достатъчно. Истината е жестока и боли много! Реших да си сваля капациите и да погледна нещата възможно най-отговорно.

След 1989 г., след падането на социализма, политическият и икономическият строй се промениха. Започна ерата на „печалбата над всичко“. Хората, които се обогатиха по какъвто и да било начин, започнаха да управляват държавата, а заедно с това и хората, които не са успели да забогатеят. Държавата се разграбваше по всевъзможни начини. Не изоставаха в разграбването и държавните чиновници, защото в техни ръце беше съсредоточено

държавното имущество. Развихри си огромна корупция, която трябва да се премахне от същата тази администрация (вж. „Корупцията в България и Румъния“, Н. Скарлатов). Висшата национална идея за държавата над всичко деградира.

Да се служи на държавата, на народа изостана на заден план. На преден план излезе идеята да се забогатее на всяка цена. Бързо забогателите „направиха държава за себе си“.

Промениха се всички ценности. Доброто стана слабост, а да служиш на родината стана голям недостатък. Парите станаха висша фундаментална ценност и критерий за успех. Този фундамент корумпира хората. Бързите пари формираха новия елит, а от стария станаха бедни и без права. Кризата в кадрите беше неминуема. България се формираше като бизнес проект, а не като държава, общество и цивилизация.

Членството ни в ЕС доведе до загуба на суверенитет и достойнство. Разрушиха се нравствените ценности, които са фундаментът на всяка държава.⁷

Социалната позиция на образованието се преформатира в пазарна услуга, Учителите от духовни водачи на нацията станаха изпълняващи комерсиални задачи. Университетите (фабрики за дипломи) не се интересуват от друго освен от това да са автономни и държавата да дава пари.

След всичко случващо се в страната не трябва да се чудим защо има толкова емигранти, защо населението ни се топи и какво ще бъде бъдещето на България.

Убеден съм, че всеки от нас може да допринесе, макар и малко, за това България да я бъде. Западният свят казва, че до 2050 г. с българите е свършено, ще изчезнат, ще се разтопят в масата на големите народи. Неспасяем случай!

Трябва да си повярваме, че сме уникални и че много пъти сме учудвали света. Ако искаме да оцелеем, трябва да издигнем държавата над всичко, личния просперитет да остане на второ място. При социализма така беше. Държавата беше силна, а населението достигна до 9 млн. души – раждаемостта висока, смъртността ниска, възможностите за емиграция ограничени. Според мен всякакви ограничения и мерки са приемливи, стига да запазим народа си и държавата. Вече се правят програми как да се настани

европейски контингент от население, за да запазят територията, наречена България. Ще допуснем ли това?

В момента инвазията на развитите страни продължава. Надига се моралната перверзия (запазена марка) като главен метод в тоталната война срещу цивилизацията. Масовата култура най-ефективно заличава разликата между лошото и доброто.

Развитите западни страни се опитват да наложат своя културен код на останалите страни. Това е историческа тенденция. Но останалите страни си имат своя народопсихология и не искат да приемат чуждата. Менторите на неолибералната пропаганда редовно се базират на фалшиви новини и осигуряват пълно затъмнение по отношение на неизгодните събития.

Какво се случва в САЩ – страната за пример? Според министъра на правосъдието на САЩ Уилям Бар в страната има сериозен проблем с реализацията на гарантираните свободи – фундамент на американската конституция (реч в „Нотр Дам“ на 11.10.2019).

Той дава няколко примера: През 1965 г. извънбрачните деца в САЩ са били 8%, през 1992 г. са били 25%, а днес 70%. Това е пълна катастрофа на институцията семейство. Семейството е фундаменталната клетка, върху която се градят обществото и държавата. Когато се разболеє фундаментът (клетката), се разболява цялата система (като човешкото тяло). България следва стриктно примера на САЩ. Затова намаляваме така бързо и има вероятност българите да се стопят до изчезване.

От действителността в България младото поколение се обезверява, депресира се, не вижда перспектива, популацията рязко намалява, защото не виждат смисъл в нея, използването на наркотици стига връхна точка, убийствата и самоубийствата стават нещо обикновено (годишно в САЩ от наркотици умират 70 000 души). Колко са в България?

Победителите от Студената война се държат като победители, като хегемон. Затова малка държава като България не може да се отклони от неолибералната политика, налагана от тези страни. След 30 години капитализъм в България се оказва, че негативите са повече от положителните резултати. Ще продължим ли да потъваме? Ще го допуснем ли?

Постоянна мантра сега е технологичният напредък, който усилено се преследва, но за съжаление в областта на човешките отношения няма прогрес. Силният граби колкото може от слабите и налага ред, изгоден само на него. Това е то октоподът. Това човешки отношения ли са? Хегемонът САЩ се развихря, но се съобразява със съвременните унищожителни оръжия (вж. „Мирът“, Н. Скарлатов).

Демокрацията, подложена на ударите на популизма и национализма, губи позиции по цял свят. Специалистите предвиждат, че има риск за нейното по-нататъшно отстъпление в САЩ и Европа.

Нашият елит смята, че в България трябва да бъде всичко като на Запад. Това се проповядва и от всички медии и заплатени функционери на всички нива.

След промените в страната през 1989 г. започна пладнешкият грабеж на приватизацията. Обогатявайте се! – казва Борис Елцин. Бъдещият ни елит това и направи. Пренебрегна социалистическата идея, че държавата е над всичко и че тя служи на народа, и изгради екстрактивни институции (противонародни). Затова държавните служители не служат на народа.⁸

Тенденциозната политика на западните страни спрямо България и наложената политическа система са прекият виновник за положението в страната. Неолибералната политика и нейното прилагане в България от различните национални правителства са само функция на западната политика. Ако така ни харесва, можем да продължим. На мен не ми харесва, защото така вървим към изчезване!

Нека свалим капациите и всички заедно да изправим България!

Добродетелите на българите като честност, толерантност, любов към народа и родината и т.н. ще помогнат да се справим с предизвикателството, наречено демографска криза.

За да се измъкнем от кризата, трябва да преодолеем основните проблеми – демографския, емиграцията, неравенството, бедността, проблемите в образованието и науката, в здравеопазването, в икономиката.

